

Nekaj vtisov o šoli v naravi V Rakovem Škocjanu je zbral in zapisal učenec Aleksander:

ŠOLA V NARAVI

DOLINA RAKOVEGA ŠKOCLJANA

Letošnja šola v naravi v dolini Rakovega Škocjana nam bo ostala v zelo lepem spominu. V dneh od 7. 1. do 11. 1. 2013 smo si veliko ogledali in se marsikaj novega naučili o naših naravnih znamenitostih.

Rakov Škocjan, ki je dobil ime po rakah v reki Rak, je kraška dolina, po kateri teče reka Rak. Leži med Cerknjskim jezerom in Planinskim poljem. Nastala je zaradi udiranja stropa podzemeljskih jam. Tu so izjemne kraške posebnosti, od naravnih mostov in ponikalnic. Številne med njimi smo si ogledali in raziskali v živo.

Že prvi dan smo odšli peš do Cerknjskega jezera, naravnega slovenskega bisera. Je presihajoče jezero, ki se poleti spremeni v polje, na katerem kmetje kosijo travo. Pozimi dobi jezero ledeno ploskev, na kateri uživajo stari in mladi.

Tudi Zelške jame so naravni spomenik Notranjskega narodnega parka. Iz jam izvira reka Rak, ki nato po približno 3km ponovno ponikne v Tkalci jami. Vhod vanje je iz vzhodne strani Rakovega Škocjana.

V sredo dopoldne smo spoznavali Unška koliševka. To je do 125 metrov globoka jama udornica, ki je nastala s podrtjem stropa. Je ena največjih jam s prepadnimi stenami na Slovenskem in se nahaja zahodno od Unca.

Natančneje smo spoznavali tudi reko Ljubljanico – reka sedmerih imen. Na svojem prvem izviru pod Snežnikom se imenuje Trebuhovica, potem Obrh, Stržen, Rak, Pivka, Unica in nazadnje Ljubljanica, ki se čez Ljubljansko barje pridruži Savi.

Dolina Rakovega Škocjana ima tudi obširne gozdove. V njih so se ohranile gorske zveri-medvedi in volkovi. Želeli smo videti medveda, zato smo ob luži nastavili hrano in postavili kamero. Toda te sreče nismo imeli!

Poleg spoznavanja naravnih lepot, smo imeli razne igre in tekmovanja, ocenjevanje sob, razne finte in fore ter Uršulin večer. Zanimivo je bilo učenje in tekmovanje v lokostrelstvu. Adrealin se nam je zelo povečal pri plezanju po naravni steni. Čeprav smo imeli potrebno opremo in bili zvezani z vrvjo, se nas je poloteval strah, vendar smo vsi srečno preplezali kamnito steno. Od plezanja smo prešli na veslanje s kanuji po leni, ozki in globoki reki Rak. Oblečeni smo bili v rešilne jopiče in smo močno veslali. Čeprav so nas bolele roke, smo bili nazadnje zelo veseli tega športa, saj se ni noben kanu prevrnil in vsi smo bili suhi in na trdnih tleh.

Čeprav smo vstajali ob 7h, imeli obilne obroke, raznovrstno hrano (najboljša sta bila pašta in piščanec), manjkalo nam ni niti nogometa, smo vseeno bili veseli petka in povratka domov.

Aleksander Valič, 7. a